JUSTICIA SOCIAL

Núm. 153 - Any IV - Epoca III | Barcelona, 9 de juny de 1934 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La U. S. C. i els camperols

La llei de Contractes de Conreu és sagrada i la defensarem, si cal, amb les armes a la mà

Allò que pot venir

Apremis de compaginació fan que hàgim d'escriure aquestes ratlles abans de saber el fall que haurà emès el Tribunal de Garanties respecte al recurs contra la llei de Contractes de Conreu que li fou presentat per aquesta caricatura de Govern que presideix la màxima mala fe de la política espanyola.

El nostre comentari, però, gairebé ha d'ésser el mateix, ja que la diferència que hi hauria entre que el fall fos favorable o contrari a la Generalitat, consistiria que l'atemptat comès contra els avenços socials de l'Autonomia aplegaria un nombre més considerable de subjectes amb representació oficial. El nostre blasme i el nostre crit de guerra (perquè ningú no pot dubtar que estem disposats a arribar a la guerra civil i a fer escarments irreparables en la persona física d'alguns responsables de les arbitrarietats que s'estan cometent), prendria més extensió i més agressivitat.

Les impressions que tenim, ara com ara, són la confirmació del nostre punt de vista permanent de classe, o sigui: que les preteses normes superiors de justícia són un mite. El Tribunal de Garanties és més que segur que es pronunciarà segons la peculiar significació econòmica i política de cada vocal, deixant de banda tota noció abstracta d'un dret i d'uns principis jurídics que no són altra cosa que la codificació de les expoliacions ancestrals.

Fa dies que, des de les mateixes planes del nostre setmanari, hem anunciat que hom portava a cap una ofensiva sistemàtica, baixa i miserable contra la part de progressos, de normes de llibertat i d'avenç social que subsistien de les realitzacions de començaments de la República. Els agents d'aquesta empresa bàrbara i incivil són els lerrouxistes. I el nostre editorial del darrer número plantejava la qüestió en l'únic terreny que pot significar resoldre la crisi actual. O som capaços d'arribar a una solidaritat revolucionària peninsular, o l'ofensiva contra Catalunya, si no troba una actitud de defensa en les masses obreres i revolucionàries d'Espanya i en les esquerres sincerament democràtiques, s'emportarà darrera seu tot el sentit liberal, humà i social de la República. Sense que, si els fets passen així, càpiga esperar els esdeveniments amb cap mena d'optimisme.

No és possible creure, en els moments actuals, en els mitjans legals i parlamentaris. Legalment, un plet amb el Govern lerrouxista no té solució. Aquesta gent no hi creu en la legalitat. Aquesta gent estaró al poder tant temps com voldran i hom els permetrà. I mentre hi seran mercadejaran amb tot i faran tant mal com podran a les persones de bé i a les classes populars. Es un partit d'aventurers i de «Panchos Villas». I si hom no els en treu de seguida, pensem que deixaran l'Estat com varen deixar el Municipi de Barcelona. I com varen deixar el poble: envilit i desmoralitzat.

Hem d'anar al carrer, doncs, amb totes les conseqüències. Si les esquerres, tant d'ací com d'Espanya, confien en la força de la raó per convèncer el poble i els partits de la necessitat de prescindir del lerrouxisme i de donar-nos el Poder a nosaltres, estem perduts i estem perdent el temps.

Entrem en una situació francament revolucionària en què les coses han de tendir pel camí del Socialisme. Que hi pensin els socialistes peninsulars, ja que a l'hora de la revolució ens hem de trobar tots els que siguem sincerament revolucionaris.

Els socialistes catalans es solidaritzen amb les masses camperoles espanyoles en la lluita contra el caciquisme i contra la política malvada del lerrouxisme

MATTEOTTI!!

Ha transcorregut l'onzè aniversari d'ençà de la mort del nostre company Matteotti, covardament assassinat pels esbirros de Mussolini.

Ha transcorregut també un altre any del regnat de Mussolini a Itàlia.

Heus ací dos fets que caminen paral·lelament, però un d'ells va guanyant en glorificació i l'altre en descomposició. Matteotti, la víctima, serà per sempre més glorificat com el símbol d'un ideal que s'obre camí incansablement entre les malvestats d'una societat corrompuda i els crims dels seus abjectes servidors. Mussolini, el victimari, caurà definitivament al llot de la història per no aixecar-se'n mai més.

Són dos noms que en l'esdevenidor aniran sempre més junts. Quan hom parlarà de Mussolini les cròniques afegiran: l'assassí de Matteotti. De la mateixa manera que quan hom parla de Napoleó primer se'ns acut d'afegir: l'assassí del Duc d'Enghien.

Si ens escaigués la condolença escriuríem una oració fúnebre a la memòria del company Matteotti. Però ni el temps ni les circumstàncies no ens porten per aquest camí. Al grau d'exacerbació a què han arribat els problemes socials l'oració fúnebre que se'ns acut és un crit de revolta que tradueixi l'odi pregon que ens amara davant el crim que en aquests moments recordem. Tant com ens plau de lloar el company assassinat ens és indispensable de blasmar i execrar l'assassí. Serà una veu més en el preludi de l'execració universal que ha de caure fatalment sobre els feixistes italians i sobre el seu cap, Mussolini.

La Itàlia ha estat sempre entre els països llatins els que ha donat els més ardents propagandistes revolucionaris. Eren un fruit obligat de l'excés de població i de la misèria de les masses. Però entre la flora revolucionària, fervent i nombrosa, es va donar l'agram de l'aventurisme i la traició que es creà un pedestal des del mateix diari socialista "Avanti". El més audaç d'aquests traïdors era Mussolini. Li calia només l'ocasió per a treure's la careta. S'anomenava socialista i feia de socialista per preparar l'hora d'engrapar la massa que li tingués confiança i dominar-la ferriament, explotant el fons de candidesa d'un poble teatral com l'Itàlia que es deixa entendrir per qualsevol motiu emocional i pels gestos i les gestes espectaculars. La pàtria italiana i els records de la Roma imperial l'ajudaren a meravella.

L'avinentesa va arribar en ocasió de la gran guerra. Mussolini deixà l'«Avanti» i fundà «Il Popolo d'Italia» a favor de l'intervencionisme en la guerra. Un home que estimi i desitgi la guerra és de pasta d'assassí. Mussolini n'ha estat i n'és una prova a bastament.

L'hora tràgica de Matteotti s'acostava i s'acostaven les hores tràgiques de tants altres companys nostres perseguits i martiritzats en terres italianes o fora d'elles. La fera s'havia desvetllat i les seves urpes havien de fer molt de mal perquè són fermes i s'han assajat sobre milers de víctimes. Matteotti és la víctima coneguda, però és també la personificació del nombre incalculable de les altres víctimes.

La Itàlia d'avui és una gran tragèdia però exteriorment és una cosa grotesca. El mussolinisme ha tancat el llibre de la seva història gloriosa i escriu, a part, unes escenes de sainet amb lletres de sang. Vol reviure la pompa del circ romà amb camises negres, gestos d'histrió, i crits histèrics.

Però un dia vindrà que el poble italià, clàssicament revolucionari, tornarà a escriure seriosament la seva història i aquest desig fervent és el millor condol a la memòria del company Matteotti.

R. FOLCH I CAPDEVILA

Granier-Barrera, a la presó

El nostre estimat company Granier-Barrera és a la presó en virtut del discurs que pronuncià el ministre d'Obres Públiques de la República, Guerra del Río, el dia abans que el jove conseller municipal socialista fos detingut per un jutge que necessita que li marquin el camí a seguir en el compliment d'allò que ha d'ésser la seva alta missió.

Trobem natural que així sigui. Les coses de la Justícia marxen, en el nostre país, de tal manera, que no ens estranyem de res absolutament. Una magistratura la qual no vàrem tenir cura de destituir el 14 d'abril, donarà un seguit tan considerable de sorpreses encara, que l'ensopegada del nostre company Granier-Barrera no és més que un nou episodi d'una cadena d'inhibicions i d'un enfilall d'actes d'inconsciència sospitosos que vénen succeint-se a l'Audiència de Barcelona de la proclamació de la República ençà, que haurà de fer obrir d'un cop els ulls de tots aquells que encara puguin tenir febleses amb els enemics del règim i amb aquells que adjectivant-se republicans històrics el lliuren cada dia set vegades a les velles colles de les supervivències monàrquiques.

Emili Granier-Barrera és a la presó només perquè ha dit una veritat com un temple, que a Barcelona tothom té oblidada de tan sabuda: Que els lerrouxistes, alts i baixos, són tots una colla de bruts. I qui en dubti que examini les finances municipals de la nostra ciutat. Políticament, el seu pontífex, senyor Lerroux, ha jugat a Barcelona un paper tan funest entre els treballadors prou badocs i babaus que el seguien, que l'ensarronada que l'ex-emperador els ha fet és pitjor que el robatori a mà armada d'aquell que us assalta a la primera cantonada i de nit o que la malifeta del rebentapisos que aprofita la vostra absència de casa així que aneu a prendre la fresca. No són lladres solament aquells que us prenen la cartera, simplement.

Actualment, la cleptomania radical — puix que és així, car per pispar pispen sense necessitar-ho — intenta fer fonedissa l'acta del conseller socialista delegat d'Assistència Social. I és això que caldrà evitar.

Emili Granier-Barrera és un obrer que no s'ha de fer ric amb l'acta que més de cent-mil ciutadans de Barcelona li atorgaren el 14 de gener, pres actualment per unes paraules sancionades i aplaudides per tres-cents mil ciutadans el dia de la manifestació antifeixista, l'acte més considerable que ha presenciat la nostra urbs, però ens hi va la nostra dignitat. Davant d'això no hi han de valer les escaramusses d'aquesta politiqueta picaresca de la lerrouxada, que retrograda el nostre país al nivell de les facècies de Pancho Villa o d'un Perov, d'un Paulov o d'un Berenguerov de quart rengle manipulador de la política búlgara.

Es hora que prevalgui d'un cop que hi ha una enorme distància entre nosaltres i els bàrbars que han deshonrat Barcelona amb llur incultura, llur inadaptació i amb llur manca de respecte a la butxaca i al calaix de milers de treballadors barcelonins.

A menys que l'únic lladre ací sigui el nostre company Granier-Barrera i que mereixi més consideracions el nom de Mir i Miró que el de Campalans, o el de Pic i Pon que el de Serra i Moret, per exemple...

La Comissió de Govern municipal acorda veure amb disgust la providència

«La Comissió de Govern municipal ha acordat assabentar-se amb disgust de la providència judicial de detenció dictada contra el conseller municipal senyor Granier-Barrera, en sumari que se li segueix per suposades injúries, ja que haver deixat transcórrer més d'un mes d'ençà que tingué lloc el fet, haevr-lo cridat a declarar abans-d'ahir, a les onze de la nit, ordenant la seva detenció al matí següent i aplicar-li aleshores el procediment d'urgència, no revelen la consideració deguda a un conseller municipal representant de la ciutat de Barcelona. Aquesta Comissió, per tant, es lamenta del succeït, si més no, si es té en compte que la legislació vigent disposa que sigui l'Audiència i no el Jutjat qui dicti si procedeix l'aute de processament, o almenys determini la competència del Jutjat per a entendre en el sumari, com sempre s'ha fet, àdhuc, amb els que foren regidors de l'Ajuntament de la dictadura.»

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials i el règim de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

La Lliga i el lerrouxisme

Els catalanistes de bona fe s'esgarrifen davant el que en diuen «traició de la Lliga contra l'autonomia de Catalunya». No hi havien comptat que el partit de la burgesia catalana, en els moments de greu perill, pogués passar-se a l'enemic. Es un fet greu que no havien pogut preveure, i, no obstant, entra perfectament dintre la lògica dels fets.

En llur sorpresa dolorosa hi ha un error de perspectiva. Havien cregut que el sentiment patriòtic era l'impulsor bàsic de les activitats polítiques de tots els partits catalanistes, i ara es troben amb el fet, tràgic per a ells, que la burgesia de Catalunya pacta amb les dretes anticatalanes d'Espanya per tal de combatre les esquerres catalanes i destruir llur obra política.

Es veritablement una traició contra Catalunya el que fa la Lliga? Sota el punt de vista catalanista, sí que ho és. Però nosaltres, socialistes, no hem cregut mai en la conseqüència catalanista de la burgesia, si no és en el cas que el Poder de Catalunya estigui en les seves mans. El que hi ha, per a nosaltres, és una falta d'honestetat i de decència política que encaixa perfectament amb la *moralitat* especial dels homes de la Lliga.

Els que ja passem dels quaranta, recordem aquell gran moviment polític que se'n digué Solidaritat Catalana, i tenim ben present la forma deslleial com actuà la Lliga sota la direcció d'en Cambó. Aquell gran home que fou en Nicolás Salmerón, que posà tot el seu prestigi personal i la seva paraula inimitable al servei de Catalunya, de la qual volia fer el Piamont d'Espanya, sentí la tragèdia de la traició lliguera i es sentí ferit al fons de l'ànima. En Cambó va entendre's amb en Maura i traicionà per primera vegada les esquerres de Catalunya i d'Espanya.

L'altra gran traició camboniana i lliguera va ésser l'any 1917, quan la famosa Assemblea de Parlamentaris. Tots recordem aquell gran moviment de ciutadania que va fer trontollar el règim monàrquic i que donà lloc a uns dies de febre política a Barcelona, el mes de juliol de l'esmentat any, que contribuí — almenys moralment — a crear el moviment revolucionari del mes d'agost següent i que reprengué de nou en un moviment de parlamentaris fora del Parlament, el mes d'octubre. I recordem també com Cambó va ésser cridat al Palau Real i com va desdir-se amb els fets, en ésser oferta a la Lliga una cartera de Ministre, de tot el que havia dit unes hores abans en el si de l'Assemblea de parlamentaris.

De tot plegat es dedueix que la Lliga és un partit d'interessos econòmics de classe burgesa, que defensa sempre la posició que més convé a aquests interessos i que en llur defensa arriba, si les circumstàncies li porten, a la deslleialtat i a la traició. I se'n dedueix, encara, una lliçó d'experiència per a les esquerres: la que no han de confiar mai en la Lliga i no han de pactar-hi, per tant.

Resumint. El catalanisme de la Lliga no és altra cosa que una bandera que cobreix uns baixos interessos inconfessables; el mateix, si fa no fa, que el nacionalisme de les dretes d'arreu del món, que no és altra cosa que un fals patriotisme que es confon sovint amb la defensa de llur patrimoni i que l'arreconen com un trast inútil quan una situació política amenaça llurs privilegis.

* * *

El cas del lerrouxisme és més greu, encara. Amb la bandera de la República radical, uns quants homes mancats de tota mena d'escrúpols morals, han amagat negocis bruts i baixes concupiscències.

Jo sóc dels que estan convençuts que la traició que estan fent a la República no és una traició d'ordre ideal, sinó d'ordre monetari. Si les esquerres haguessin deixat manar... al «Caudillo» i a la seva tropa de famèlics, el lerrouxisme no s'hauria lliurat a les dretes. Pero, com que les esquerres que acabdillava l'Azaña no van avenir-se que la República es convertís en un altre Ajuntament de Barcelona en els temps famosos de la *Colla de la gana*, i a les dretes això no els ha fet escrúpol de cap mena...

El partit radical ja no té adob. Envaït per molts antics cacics que hi han vist un instrument de conservació de privilegis polítics i per molts rics que hi han vist una barrera contra les lleis socials de la República, els antics lerrouxistes ja no són amos en llur partit i es veuen amenaçats d'ésser-ne expulsats si no s'avenen a la deshonorable davallada que venen seguint des del famós discurs de Saragossa, i particularment d'ençà que governen. El gros de les forces del partit radical són avui elements conservadors i contrarevolucionaris.

* * *

La Lliga i el lerrouxisme estan avui units pel vincle dels interessos econòmics, més forts, a la vida social, que tota altra mena d'interessos. I la Lliga es desentén del seu catalanisme i el lerrouxisme del seu radicalisme, i actuen amb una cordialitat amoral i repugnant. Els interessos materials suren pel damunt d'ideals que semblaven arrelats a les ànimes i que havien caracteritzat les propagandes polítics dels dos partits en els anys que porten de vida.

Es una lliçó eloqüent de marxisme. Que hi aprenguin els treballadors i que en treguin conseqüències pràctiques. Es la lliçó més eloqüent que hagin pogut aprendre a la nostra terra en el que va de segle.

JOSEP COLL CREIXELL

Unió Socialista de Catalunya

REUNIO DEL COMITE EXECUTIU DEL DIA 4 DE JUNY DEL 1934

Hi assistiren els companys Comorera, Folch i Capdevila, Palomas, Obach, Martínez-Cuenca i Capdevila. El company Fronjosà no pot assistir-hi perquè està allitat a conseqüència de l'accident sofert el matí mateix. El Comitè acorda tremetre-li l'expressió de la seva companyonia i el desig d'un immediat millorament.

El company Folch, en compliment de l'acord pres en la reunió anterior presenta l'estructuració d'un pla de propaganda intensa mitjançant equips d'oradors als quals seria encarregada l'organització de Seccions per comarques. Es aprovat el pla i, de moment, queden constituïts 12 equips. Queda encarregat el company Obach de la realització del projecte.

En contestació a una nota de la Federació local de la U. G. T. sacorda obrir una Secció Sindical a JUSTICIA SOCIAL i posar-la a la disposició de l'esmentada organització.

Queda acordada una excursió de propaganda per al diumenge vinent a Borges Blanques i altres poblacions de la Comarca, on aniran els companys Comorera i Folch.

* * *

FEDERACIO COMARCAL DEL BARCELONES

La reunió ordinària del mes de juny de la Junta Central de la F. C. del Barcelonès, que havia de tenir lloc el dia 4, tindrà lloc el propvinent dimarts, dia 12, a les 10 del vespre.

L'ordre del dia de la reunió serà el ja anunciat.

* * *

SECCIO DE MONTGAT

Avui, dia 8, a dos quarts de deu del vespre, continuant el cicle de conferències organitzat per aquesta Secció, el company Joan Forment dissertarà sobre el tema «El problema escolar als pobles rurals i solucions a adoptar.»

ESTAMPES INTERNACIONALS

Una victòria socialista, anarquista o comunista, arreu del món, seria naturalment una victòria lògica; però el que no és lògic, i està en plena realització, és la victòria, encara que aparent, de la reacció feixista. I és aparent, perquè hom no pot concebir que dintre d'aquesta reacció hi hagi cap dels nostres, és a dir, cap home la concepció social del qual interessi a la majoria nombrosa dels pobles.

La causa de Bulgària ha sabut exercir l'art de desorientar la premsa de tots els països. Però per confoses que siguin les notícies que hom rep d'aquest país, aquell que ha seguit amb interès el moviment polític, veurà fàcilment que el cop d'Estat no és un cop d'Estat contra el mateix Estat, sinó una venjança d'un partit en contemplar com es substituïa un ministre de la Guerra i el substitut no era el d'aquest partit.

A Bulgària hi ha dues organitzacions poderoses amb prou força totes dues per a portar amb èxit un cop d'Estat. L'una, feixista; de marcat matís militar, l'altra. Amiga d'Itàlia, l'una; revanxista, l'altra, i cap de les dues no representa les aspiracions del poble búlgar. L'una i l'altra, transformades en dictadura, representen, això sí, no solament la tirania contra el poble, sinó també fins contra el mateix rei Boris.

Aquesta dictadura ha sorgit quan el gabinet búlgar presidit per Mutxanov, es decidia al restabliment de relacions comercials amb Rússia i quan el partit agrari, el magnífic partit agrari, l'únic amb representació popular, anava obtenint la majoria absoluta de representacions camperoles.

La representació obrera, que ha seguit al canvi de règim a Bulgària, és a dir, a la dictadura de caire militar, encara que els seus representants eren homes civils, és aquella classe de proletaris sense cap ideal, sense cap interès que demostri una consciència de reivindicacions proletàries.

L'única resistència forta que ha trobat en la seva ruta triomfal la dictadura militar, ha estat en els obrers purs i en aquella Federació Estudiantina Búlgara, honra i orgull de la seva pàtria.

El rei Boris ja és home que està entrenat a veure coses fortes a casa seva. Hom podria comparar la seva energia i el seu orgull a un acordió que s'infla i es desinfla segons sigui el canvi de vent sofert en el gran engranatge de la maquinària del seu Estat.

R. MILLAS

SECCIÓ DEL DISTRICTE VUITÈ

En la darrera Assemblea general extraordinària, celebrada el dia 30 del mes passat, fou elegida la següent Junta Directiva:

President, Ruiz Ponseti; Secretari, A. Fàbregas; Caixer, E. Carbonell; Tresorer, J. Gonzàlez; Vocal, A. Coma; Vocal, A. Font; Vocal, J. Boira; Vocal, A. Gascon; Vocal, E. Busquets.

* * *

PROPAGANDA DE LA U. S. C.

Molt profitosa fou l'excursió de propaganda portada a cap pel Comitè Executiu amb la col·laboració dels companys, Solé, Gener, Montlleó, Fronjosà, Barjau i Comorera per les comarques tarragonines.

Excellents mítings celebrats a Reus, Falset, Gratallops, Vilella-Baixa, Torroja, Poboleda i Porrera; a remarcar foren els de Poboleda on el poble congregat a la plaça escoltà amb molta atenció els brillants parlaments dels nostres companys.

A Torroja l'acolliment fou quelcom d'extraordinari. A Porrera l'entusiasme portà el poble a un ple desbordament. Foren oferits ramells de flors al company Comorera per unes joves companyes, que constitueixen un exemple de lluitadores admirables i que duen a cap una obra admirable i decidida en aquelles comarques tarragonines.

Molt bé, companys del Priorat; així es fa socialisme. Confieu en la U. S. C. en totes les lluites que hàgiu de sostenir.

La disciplina, base d'un diari propi

S'ha dit i repetit moltes vegades, que la indisciplina és consubstancial amb el caràcter català. Tanmateix, en aquests darrers anys, una munió de fets han demostrat que a Catalunya les masses proletàries tendeixen a la disciplina; però aquesta, malauradament, té massa retocs de patriotisme.

No ens en podem queixar massa, però; perquè en aquest sentit té una valor immensa de protesta. Així veiem com sempre que és per protestar contra algun fet o gest que va directament a ferir els interessos i sensibilitat del poble, en allò que representa la seva espiritualitat o els seus beneficis col·lectius, que no s'havien pogut obtenir amb l'antic règim, tothom es mobilitza i immediatament acut allà on és cridat, i que amb un fi sentit de la seva responsabilitat sap manifestar allò que vol i que desitja.

Les darreres manifestacions efectuades a Barcelona i aquelles altres portades a terme en diferent llocs de Catalunya per tal de protestar del desgovern del Govern Lerroux i els seus asteroides, s'han vist sostingudes per milers de persones. Tothom hi ha acudit amb el pensament elevat a una mateixa fita. En aquell moment hom seria capaç dels màxims sacrificis. Si en aquells moments qualsevol s'aixequés a pidolar als afiliats a un partit el seu òbol per a la creació o consecució d'un ideal amplament sentit i no reeixit, en aquells moments segurament hom es trobaria fins i tot desbordat.

La premsa obrera en tot temps, ha rendit grans serveis a la classe que representa i tant la burgesia com els governs, i els mateixos partits polítics contraris al seu ideari, li tenen un major respecte, perquè saben que posseeix un òrgan eficient de defensa i que els pot desemmascarar sense necessitat d'acudir a altri. La premsa dita independent és un mite, està i ha estat sempre mediatitzada per la burgesia, s'ha venut al millor postor, i gairebé sempre al govern del moment, sense que no l'enrogeixin mai les contradiccions. A Barcelona podríem assenyalar infinitat d'exemples, tant en un sentit com en l'altre.

Que la premsa obrera pot fer grans serveis, entre altres, ho demostra aquest fet: Quan en 1918 la Confederació va descobrir el maneigs de l'assassí Bravo Portillo, el jutge que instruïa la causa, per tal d'impossibilitar el seu procesament va demanar a aquella un dipòsit d'un milió de pessetes, com a garantia. Aquell fet era gairebé silenciat per tota la premsa de Barcelona; el que més publicava unes curtes notes. La premsa confederal d'aleshores va fer una crida als afins per tal que la classe treballadora respongués i es fes justícia.

I no tan sols aquest fet demostra els beneficis que reporta a la classe treballadora llur premsa sinó que també demostra la gran disciplina existent en els medis obrers d'aquells temps.

Per no ésser excessius, i no fer fer una despesa impròpia de la classe treballadora, el Comitè Executiu acordà imprimir uns segells de vint-icinc cèntims, quantitat que estava a l'abast de tots, i en una setmana hom recaptà la quantiosa suma d'un milió de pessetes, que deixà astorat a tothom.

La U. S. C. té avui un prestigi prou sòlid, té diputats al Parlament espanyol i al català, té infinitat de regidors municipals a Barcelona i arreu de Catalunya, té homes joves intel·ligents que són l'esperança d'un pròxim demà, té una munió d'afiliats que per res no es deixarien abassegar les directrius i el programa del socialisme català; i, tenint tantes coses, encara no s'ha donat compte que li manca allò més essencial: la premsa.

L'esforç no pot ésser molt costós, un xic de bona voluntat i una mica de xavalla.

Amunt, doncs! Que quan tindrem això, la nostra premsa diària, haurem assolit la més gran de les victòries de la nostra vida político-social, i aleshores ens podrem dir de tu amb qualsevol.

E. ROVIRA I BORI

Camins pràctics

En el tercer Congrés de la U. S. C., va cridar-me força l'atenció una proposició de Mataró que deia: «que els Ministres i Consellers del Govern Central i de Catalunya, respectivament, deixin de percebre cap quantitat en concepte de cessantia.»

Va ésser defensada i combatuda, com era natural. Un dels que va combatre-la digué que, a Anglaterra, un ministre laborista, quan va deixar el càrrec, no va trobar feina, puix que se li tancaren totes les portes per la burgesia i va haver-lo de sostenir el partit. Un altre delegat, en defensar-la, va adduir que, si un obrer queda en vaga, se les compon com pot i no com vol, ja que ningú no li dóna res. I hom podia demanar-se des de la galeria que el mateix pot succeir als diputats, regidors, o a un simple inspector de treball, si aquests companys han volgut ésser rectes en el seu comès, ja que és un fet cert que la burgesia no perdona aquells que, si es troben sota el seu jou, els fa passar per l'adreçador.

Tot això vol dir, al meu entendre, que, no solament la U. S. C. sinó també els sindicats de la U. G. T., haurien de tenir cura de prevenir aquests casos, en què companys nostres en funcions polítiques, administratives o de simple inspecció, pel fet d'haver procedit amb tota rectitud, sàpiguen per endavant que en deixar el càrrec, no ha de faltar-los un ajut adequat i honrós per a llurs aptituts, en un lloc ben nostre, com ho seria si nosaltres socialistes en el partit, i professionals o obrers en el Sindicat, sapiguéssim i volguéssim organitzar cooperatives de treball, que per un costat treuríem obrers del jou capitalista i, per altra part, representarien la nostra emancipació econòmica, base de tota llibertat, a més d'un refugi per als perseguits de la burgesia.

B. FARRÉ

Joan Fronjosà

El nostre company Fronjosà, que fou víctima d'un accident d'automòbil dilluns passat, com ja saben els nostres companys, ens prega que fem públic el seu agraïment a tots aquells que s'han interessat pel seu estat, que sortosament sembla que no tindrà altres conseqüències que el seu obligat allunyament de les tasques polítiques durant unes setmanes.

No cal dir com celebrarem el seu ràpid millorament.

Çalçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Joventut Socialista de Catalunya

AMANITS

L'ineficàcia d'una menaça

Recordem que no fa gaires dies a la Generalitat a tractar de potència a potència. Sembla que feuna comissió de la F. A. I. anàren amenaces d'aire terrorífic i que sortiren de la reunió convençuts que havien aconseguit espantar. Uns dies més tard, dos o tres dels que integraven la comissió eren detinguts per la policia i conduïts a la comissaria. Davant el resultat, la F. A. I. ha acordat no fer més tractes «potencials». No per res...

Ara ho entenem

Després del matx Prieto-Calvo Sotelo, un radical declarava als periodistes que ara tothom comprendria l'interès de Lerroux en la promulgació de l'amnistia. Segons l'alludit, el «caudillo» portà a terme el seu sacrifici, convençut que la presència dels dictatorialistes permetria als republicans d'esclafar l'obra econòmica de la Dictadura.

Com dissimulava, el murri!

Davant tanta grandesa, demanem en nom del «pueblo soberano» que li sigui reservat un lloc al Panteó dels Homes Illustres.

I que l'ocupi tot seguit.

Lluita interessant

Calvo Sotelo i Gil Robles s'entrenen metòdicament per al gran matx que resoldrà on han d'anar a parar els diputats dretistes. L'afició esportiva de Catalunya, sempre amatent, espera que s'encarregui del muntatge del gran combat l'empresa del Canòdrom Park.

Problemes de circulació

Continuen els incendis de tramvies.

Sembla que d'aquesta feina destructiva se n'encarregaven abans els homes d'acció de la F. A. I. Això abans. Perquè ara, si no menten les confidències que hem rebut, se n'encarreguen els homes d'acció dels Metros. Millor dit: els accionistes. Qüestió d'interessos!

Suggerències

En volem fer algunes a l'entorn de l'homenatge nacional a Alejandro Lerroux, el «Magno».

Nosaltres proposem l'erecció d'un monument. L'obelisc, construït amb les cartes dels banquets a què ha assistit. A dalt, «ell», amb un sac d'arròs a la dreta i un de moresc a l'esquerra. Als seus peus un ferrocarril amb en Marraco de maquinista. A la base del monument una estació de gasolina. I un extintor d'incendis, per si hi anava algun mal intencionat... Ah! I una inscripció pròpia pels sacrificats: I. F. N. I.!

Una profecia

L'altre dia, en Royo Villanova recordava que s'anava a complir la seva profecia sobre el retorn de l'Estatut de Catalunya, en tren especial, pels propis catalans. Potser sí. Potser sí que els el portarem. Però serà quan ja no ens serveixi per a res. Perquè se'l quedin.

Es ací on fan comèdia?

Francesc d'Assís! — Jesús... Gràcies — Cambó, acaba de proposar, per fins patriòtics, el Front Unic. Perquè Lliga Catalana ha defensat *heroicament* els drets de Catalunya en matèria de ràdiodifusió — que no els costarà un cèntim — ja es creu haver pagat amb escreix la traïció comesa amb la llei de Contractes de Conreu. Quina barra! Però què s'han cregut? Vagi, home, vagi! Caldrà, d'ara endavant, reservar uns quants camps de civada perquè els senyors de la Lliga hi puguin pasturar.

Com volen que fem el front únic si l'*únic front* que tenen se'ls està aigualint?

Guanys autonòmics

Catalunya acaba de demostrar que està perfectament capacitada per menar la seva existència com millor li plaurà. I per donar lliçons a la «meseta».

Exemple. A Madrid es concentren dos mil feixistes «riberencs», sense que el ministre de la Governació, Salazar Alonso, se n'assabenti.

A Barcelona es reuneixen clandestinament un centenar de joves llibertaris, amb tota mena de precaucions rocambolesques i cauen a mans de la policia de la Generalitat.

Ens anem convencent de la necessitat d'organitzar un tren especial per a anar a Madrid. Per a salvar-los de llur incompetència.

Resultat pràctic

Del discurs de Guerra del Río a la «Casa del Pueblo» radical.

—*Nunca ha tenido la autonomía de Cataluña un defensor como Lerroux. Y el Gobierno actual es lerrouxista.*

A l'endemà, Puig d'Asprer es donà de baixa del partit radical.

Recomanem a Guerra del Río que ens visiti un cop cada setmana.

FERROMA

La Joventut Socialista de Catalunya es solidaritza integrament amb el seu afiliat i company, Emili Granier-Barrera, i demana compartir en massa un lloc al seu costat.

Esperem que el jutge ens farà l'honor d'enviar-nos a la presó.

Notes i avisos

Tenint en preparació un gran pla de propaganda arreu de Catalunya, els companys de les Seccions foranes són pregats perquè ens trametin noms de companys per parlar i sollicituds d'actes a fi de fer un extens pla de conjunt.

Tots els companys que vulguin publicar articles o notes en la plana de la Joventut, han d'enviar-los abans del dimarts de cada setmana al company de Redacció, a la nostra Secretaria.

A les oficines de la J. S. C. (Casa del Poble, núm. 7), es troben a la venda les ensenyes de la Joventut al preu d'1'25 pessetes.

Seguint el costum, diumenge, dia 10, hom efectuarà una sortida a la platja de Montgat.

Hora de sortida: amb el tren de les set del matí.

Assabentem a tots els companys que en el pròxim número publicarem el projecte d'Estatuts que la Comissió elegida per a aquest afer en la darrera Assemblea, ha elaborat per tal de presentar-los al Congrés de constitució de la F. C. de J. S. (U. S. C.).

* * *

A fi de que aquesta plana sia el portantveu genuí de tota la Joventut Socialista de Catalunya, preguem als companys de les seccions foranes, que col·laborin en ella enviant articles i notes de les seves activitats.

Lerroux, emperador del Paral·lel, ha dit: La propietat és robatori.

Lerroux, propietari, s'ha de querellar contra Lerroux difamador.

Esperem veure Lerroux a la presó. Quin dels dos?

Crisi de què?

Hom ha fet un ús tan excessiu del mot crisi, que ja no sabem quan haurà d'ésser emprat amb fidelitat.

Quan un burgès diu «hi ha crisi», es refereix únicament als seus interessos particulars, als quals queden sempre supeditats els interessos de la col·lectivitat.

Per a aquests senyors interessats en la salut de l'economia nacional, la crisi o bé l'increment dels negocis consisteix en les pessetes que al cap de l'any comercial han pogut amuntegar. Si les bacanals, les amants, els capricis de llurs mullers els han privat de fer créixer el capital guanyat pels treballadors que exploten, la crisi és una cosa evident.

No; no és pas d'aquesta manera que hom ha de veure la crisi. Hi ha una crisi molt més greu, crisi de consciència.

Podríem esmentar un sens fi de casos que estan passant molt prop nostre, però en citarem un que ens ha arribat al nostre coneixement de poc i que podríem classificar com a cas màxim de crisi de consciència.

Hi ha un poblet, vora la mar, a la Costa Brava, que per nom porta el de Sant Antoni de Calonge, on a causa de la manca de treball en la indústria tradicional del suro, els burgesos feien de les seves; es pagaven sous de fam — heus ací la crisi —, i com que amb les màquines encara que s'havia decuplicat la producció, cada dia es trobaven més obrers sense feina, tingueren una gran alegria quan s'assabentaren que un senyor de Barcelona hi anava a muntar una fàbrica de bosses de paper; la vida del poble quedava assegurada; una nova indústria anava a rellevar la vella indústria del suro, cada dia més morta per la indústria vinguda del país on els jornals són elevats. Això era el somni. En despertar-se, els burlats treballadors del poble s'han trobat que a la fàbrica de bosses només s'admeten dones a les quals es paguen, per NOU hores de treball, UNA PESSETA I CINQUANTA CENTIMS a la major part de treballadores i dues pessetes com a màxim a unes poques.

Aquesta és la veritable crisi, crisi de consciència que porta aparellada l'altra crisi veritable, la del treballador.

¿Com podem, les joventuts socialistes, tolerar aquests lladronicis descarats, sense aixecar la nostra enèrgica protesta per posar a la consciència pública una mica de claror perquè vegi que si hi ha crisis és perquè el treballador que no es guanya la vida amb el seu treball, no pot consumir les mercaderies que cada dia, amb més poca mà d'obra, acapara la burgesia?

Els casos semblants als que hem transcrit i que s'esdevenen tant sovint, són, però, els que han d'agullonar les consciències adormides i portar-les a l'exasperació.

Com més repugnant serà l'actuació de la infecta burgesia que patim, més pròxima serà l'hora que tots, amb unanimitat, ens aixecarem per anorrear aquesta incivilització bàrbaro-capitalista que tant ens parla de crisi, però que no vol saber res de la veritable: la crisi del capitalisme. Crisi de consciència.

Joves Socialistes! Estiguem preparats per donar la batalla definitiva en el terreny que calgui!

J. BERENGUER I SOLANA

El Tribunal de Garanties declara anticonstitucional la llei de Conreus. Nosaltres ens..... amb el Tribunal de Garanties.

Les persones honrades van a la presó. Els radicals van pel carrer.

Tasca de Joventuts

En els moments àlgids de la vida dels pobles és quan resulta més necessària l'actitud enèrgica, infatigable dels homes que volen fer triomfar un criteri. Es en ells, que plens d'optimisme, tothom ha d'estar al seu lloc disposat amb el treball de cada moment a lliurar la batalla. En la marxa evolutiva del món no hi cap la ficció — aquesta només és possible en els homes —, el que hi val és la suma de totes les energies esmerçades, bé en forma mecànica o en forma d'idees, que, malgrat ésser imponderables, decideixen a tothora i en tot moment l'etern debat entre el progrés i el retrocés.

Actualment, la nostra fita venturosa l'assolirem en part — perquè totalment és impossible, car no té límits —, simplement amb l'esforç constant de cada dia, amb la resultant final conseqüència dels nostres esforços.

Deixem, doncs, que els nostres adversaris polítics s'entretinguin fent càbales absurdes sobre possibilitats o no possibilitats de certes coses. Nosaltres seguim la nostra ruta, amb un pla concret i definit, sense variar-lo en cap moment pel simple fet d'una crítica o censura externa. Crítics i censors ho serem nosaltres dels nostres companys, quant als altres, a la gent de fora ben poc ens importa llur opinió, sempre interessada amb segones intencions.

No vulguem fer revolucions teòriques que no deixen d'ésser simples hipòtesis; però, arribat el moment, siguem revolucionaris. No predicar-les eternament, sinó fer-les. Heus ací tot un programa. Heus ací una posició concreta. I mentre els altres s'entretenen en tertúlies de cafè que no tenen cap conseqüència, nosaltres sumem, un damunt l'altre, els nostres esforços i les nostes energies, en un meravellós pla de conjunt que fatalment ens portarà a la conquesta d'allò que nosaltres volem, per lleis irrefutables de la natura.

TOMAS AMAT

Es que no hi ha memòria?

Tots els esdeveniments que la premsa internacional profetitza, comentant els fracassos de les negociacions de pau, giren entorn de fer creure en les possibilitats d'un nou perill, que apunta en l'horitzó sota el signe de la guerra. Considerem innecessari insistir sobre les possibilitats que aquesta guerra, d'objectius netament capitalistes, fos secundada per aquella classe que hauria de sacrificar-ho tot per anar al front.

Ho considerem inútil, perquè, de fet, a nosaltres, els treballadors de tot el món, no ens interessa acudir en aquesta lluita, on ens volen portar, perquè, de fet, abans hem de resoldre les que tenim plantejades en el terreny econòmic i social.

El capitalisme internacional s'està debatent en una lluita de difícil sortida. Crea conflictes damunt conflictes, i sembla talment que no es vulgui donar compte de la gravetat que porten els conflictes armats. La guerra del 1914 a 1918 bastà per acabar amb tot un gran Imperi, i féu trontollar tota una sèrie de regnats que més tard hem vist com queien i anirem veient com sucumbiran.

Avui el perill eminent està que les inquietuds dels pobles estan arrelades en el fons del sentiment humà; sentiment humà que es manifesta en els enormes conflictes socials que la classe treballadora té plantejats per tot el món. I a nosaltres, que no som pas els més indicats per parlar en aquest to, sinó tot el contrari, ens extranya que la classe capitalista, els enemics nostres, es vulguin embolicar en aquestes guerres abans de cercar l'estabilització de convivència humana, entre la societat que cerca l'assentiment bàsic de tota una nova civilització i la transigència per part d'ella per arranjar aquesta lluita que és la més inhumana que s'ha creat, abans de voler veure's en un estat agonitzant, ja que, enduts per l'ambició de cercar noves possibilitats d'èxit, els pot portar a una ensorrada definitiva davant del triomf dels treballadors.

No obstant i malgrat que ja tenen de molt temps previst el perill que representa jugar a soldats, sembla que no tardarem gaire a veure com en algun país s'accentuarà el punt flac de la gent senzilla amb els cants patriòtics; els sorolls dels timbals i cornetes, seguits de visques a la pàtria llançats pels fills del poble, que ja difícilment podran retornar amb uns sentiments tan nobles com posseïen en el moment de la partida.

Cal no deixar-se influenciar per aquests prejudicis que la classe burgesa ens ofereix, i jugar el nostre paper amb la màxima dignitat per a quan arribarà el moment que ens cridaran sapiguem tombar les armes en el camp de lluita.

Si les circumstàncies ens són favorables, no hem d'apartar-nos d'anar fins allà on caldrà. Però com a justificant del noble ideal que s'empara en el mot socialista, tenim el deure de vetllar perquè els pobles s'apartin de voler viure damunt les desfetes dels altres.

J. FRANQUET

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu

PREUS DE SUBSCRIPCIO
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any. . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Pel nostre esforç la setmana de quaranta quatre hores és un fet

Bases d'unificació metal·lúrgica

Informe sotmès pel Sindicat d'obrers metal·lúrgics de Barcelona a la Conferència metal·lúrgica regional

La Conferència que ha convocat el Sindicat d'Obrers Metallúrgics de Barcelona (U. G. T.) a fi que fos establert un primer acord entre tots els Sindicats Metallúrgics de Catalunya, atenent-se a l'ordre del dia, ha de limitar-se a fixar els principis generals sobre els quals ha de reposar una força sindical unificada a Catalunya. L'establiment d'un Estatut que donés estat legal, eventualment, a la unitat realitzada, hauria de recaure en una Assemblea convocada expressament.

Ens trobem, a Catalunya, amb Sindicats com el nostre, que té la seva adhesió donada, als efectes peninsulars i com a únic mitjà de fer efectiva la solidaritat amb el proletariat internacional, a la U. G. T.; amb Sindicats autònoms, que només d'una manera simbòlica conserven les relacions i disciplina de classe, i amb Sindicats que es desprengueren de l'antiga C. N. T., avui adalerats per reconquistar la força que abans havien posseït.

En ordre al pensament que inspira l'actuació de les organitzacions que acabem d'esmentar, hom no pot pas dir que, actualment, existeixi una divergència tan important que dificulti una entesa i l'establiment d'un lligam basat en els principis fonamentals de l'acció de classe. Nosaltres entenem que damunt la base del més estricte sentit de classe i de la interdependència orgànica del Sindicat, podem trobar tots un punt comú que faci efectiva la unitat de la classe metallúrgica.

En conseqüència, la Conferència ha de començar per declarar que les organitzacions que hi participen són les que constitueixen la base de la futura unitat, de la classe metallúrgica.

Com a bases d'orientació de l'Estatut de l'organització regional metallúrgica que eventualment sigui acordada, sotmetem les següents als Sindicats que hi han estat convocats:

1.ª Assentar el principi que la situació actual posa el dilema a la classe metallúrgica en el sentit que sense unificar-se no pot aspirar a cap reivindicació de millora moral i material.

2.ª Que aquesta unitat ha d'ésser col·locada per damunt de tot sentit de tendència i de tota exigència que pogués existir en qualsevol dels Estatuts de les organitzacions sindicals existents.

3.ª Que una de les normes indeclinables del bon funcionament d'una organització sindical ha d'ésser el respecte més absolut a la sobirania de les Assemblees i als drets individuals de tots els afiliats.

4.ª Que l'organització sindical ha d'estar per damunt de les divisions d'ordre polític i ideològic que puguin existir entre els seus afiliats, movent-se en un terreny d'absoluta neutralitat i sense que mai cap diferència d'opinió no pugui constituir motiu per establir diferències de dret entre els afiliats.

5.ª Cal afirmar el principi de la responsabilitat personal dels companys que, dins l'organització sindical, ostentaran càrrecs de representació, i establir normes perquè aquesta responsabilitat pugui ésser exigida en tot moment.

6.ª Fixar la condició que en cap circumstància els Estatuts que puguin ésser redactats no podran establir formes personals de direcció ni administració, i que, per tant, la direcció i les funcions sindicals reposaran sempre damunt bases col·lectives.

7.ª L'organització sindical haurà d'actuar en el més estricte terreny de classe, entenent aquest en el sentit que haurà d'ésser sempre el Sindicat el que resoldrà les seves qüestions internes i l'únic amb potestat per a regular les seves intervencions en els afers de fora el Sindicat, tant en allò que farà referència a conflictes amb la burgesia, com en allò que afectarà les relacions amb les autoritats.

8.ª Essent una de les obligacions establertes en aquestes bases la de mantenir i treballar per damunt de tot per la unitat de la classe obrera, l'organització regional de la classe metallúrgica procurarà l'acord amb l'organització peninsular que realitzi d'una manera pràctica la unitat de la classe treballadora i que permeti de fer efectiva la solidaritat internacional.

10.ª Que a aquest efecte, serà nomenada una Comissió que en el termini de dos mesos haurà de convocar una Assemblea regional per tal de plasmar definitivament l'òrgan representatiu de la classe obrera metallúrgica de Catalunya.

11.ª Les organitzacions que assisteixen a la Conferència es comprometen a mantenir entre elles un mínimum de disciplina i accepten com a òrgan provisional de direcció la Comissió que ha de presentar el projecte d'Estatut regional i que ha de convocar l'Assemblea de constitució.

12.ª Serà obligació que en cada localitat hi hagi només un sol sindicat de la indústria metallúrgica. A aquest fi, hom posarà el màxim de cura a solventar les diferències que puguin existir. Per portar-ho a la pràctica hom tindrà un criteri de tolerància, amb un marge que serà determinat d'acord amb la Comissió regional.

Deixant al criteri dels representants que els Sindicats de Catalunya tenen en aquesta Conferència l'apreciació i l'acord definitiu de les Bases d'unificació sindical que sotmetem a llur aprovació, remarquem una vegada més la necessitat en què es troba la classe obrera metallúrgica de mantenir-se unida si vol que li sigui reconeguda una personalitat i si vol obtenir millores. El moment de màxima descomposició a què ha arribat la classe treballadora fa inajornable de portar a terme aquesta aspiració i d'articular-la degudament.

Barcelona, juny de 1934.

Per la Junta del Sindicat Metallúrgic de Barcelona:

El President: *S. Palomas.*

El Secretari: *R. Jové Brufau.*

Una victòria dels metal·lúrgics

Feia temps que les Bases que va presentar el Sindicat d'Obrers metallúrgics (U. G. T.), després de romandre a Madrid prop d'un any, havien estat examinades pel Consell de Treball de la Generalitat i estaven pendents de la signatura del Conseller de Treball.

Darrerament, amb motiu de la nova orientació que ha pres el Sindicat Metallúrgic, la Junta va reprendre les gestions per tal d'obtenir l'aprovació de les esmentades Bases amb la millora, que el Sindicat considerava essencial, de l'establiment de les 44 hores setmanals. Aqestes gestions han tingut un èxit complet i, sense suposar que la classe patronal es rebelli contra la llei, hom pot dir que la setmana de 44 hores entrarà en vigor la setmana entrant.

Val a dir que entre la classe metallúrgica anava congriant-se un descontentament, que s'anava accentuant de dia en dia, en veure que les seves reivindicacions no trobaven el ressò que era de justícia esperar, i hom arribà a demanar-se si l'orientació social que ha sorgit del nou règim precisament es veuria sabotejada pels organismes legals que tenen cura d'aplicar-la.

Entre els obrers metallúrgics va estenent-se un profunt sentiment de lluita, que és una garantia que les millores que s'obtindran seran aplicades, alhora que es pot assegurar que, per l'avenir, el grau de consciència que demostra posseir aquesta massa obrera permetrà de bastir una obra sindical d'una solidesa com mai no haurà existit a Barcelona.

Els obrers metallúrgics han de pensar que aquesta victòria assolida gràcies a les circumstàncies i a una situació de preponderància socialista crea deures de molta transcendència. La classe obrera ha arribat a una situació de molta gravetat, en què gairebé ha desaparegut del terreny de lluita tota força organitzada per a fer front a la burgesia. Aquest ressorgir que significa el creixement del Sindicat Metallúrgic perdria tota la valor que pugui tenir, i, a més, ocasionaria decepcions en un futur pròxim a la classe obrera, si no tenia la immediata conseqüència de portar la massa obrera, desmoralitzada per derrotes encara fresques en la seva memòria, a les rengleres d'una organització sindical que és l'única garantia dels seus drets.

Els obrers metallúrgics han de venir en massa al Sindicat Metallúrgic de la U. G. T., per emprendre la nova tasca sindical que hom ha de dur a terme a Catalunya.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Maripi, Maripi, Maripi
Es el calçat preferit

DOCUMENTS

CIRCULAR NUM. 1

Barcelona, 27 de maig del 1934.

Estimats companys: El dia 25 del corrent, reunides les entitats Societat de Professions i Oficis diversos, Sindicat d'Obrers Metallúrgics, Unió General de Dependents, Sindicat d'Obrers de Productes Químics, Unió d'Empleats d'Oficines, Sindicat d'Indústria «El Obrero Fabril», Societat d'Obrers Constructors de Caixes de Cartró, Unió General de Cuiners, Sindicat de Càrrega, Descàrrega i Agència del Port de Barcelona, Societat d'Obrers Forners «L'Espiga», Societat d'Obrers de Pa de Viena «La Vienesa», Associació d'Obrers Auxiliars de la Indústria Hotelera i Cafetera, Societat d'Obrers de Pastes per a Sopa, Sindicat d'Infermers, Sindicat d'Obrers del Ram del Sucre i amb l'adhesió d'altres que no van poder assistir, es va prendre l'acord que la Federació Local continués la seva actuació pública, que va ésser interrompuda voluntàriament fa un any; foren elegits els càrrec que reglamentàriament van cessar i va quedar constituïda la Comissió Executiva de la manera següent:

President: Ramon Palomas Tudo.
Vicepresident: Alexandre Rundan.
Secretari: Joan Sànchez Marín.
Vicesecretari: Miquel Solé.
Tresorer: Josep Rebollar.
Vocals: Miquel Sanz Gómez, Adolf Simó Badia, Domènec Torres Jané i Ezequiel Vendrell.

Reunida aquesta Comissió Executiva en el dia d'avui, ha pres els acords següents:

Primer: Dirigir-se a totes les entitats per comunicar-los la nova marxa de la Federació local i sollicitar llur concurs i llur adhesió.

Segon: Que la Federació, continuant el camí que va assenyalar-se quan es va constituir, realitzi una intensa campanya de propaganda dels principis i tàctiques de la U. G. T. en tota la seva puresa, sense aliances amb elements estranys enemics de la marxa ascendent i segura dels treballadors vers el triomf complet de llurs aspiracions d'emancipació.

Tercer: Organitzar i reorganitzar entitats amb l'objecte de fer que la Casa del Poble, llar dels treballadors conscients, realitzi els fins per als quals va ésser creada.

Quart: Fer una persistent pressió sobre els Poders públics perquè la legislació social no sigui lletra morta.

Cinquè: Prestar un decidit ajut moral i material a totes aquelles entitats que ho sollicitaran i posar-se a llur disposició per tramitar i resoldre tots els afers que tinguin pendents en els Centres Oficials.

De la realització de tots aquests acords han d'ésser una garantia els homes que formen aquesta Comissió Executiva, militants de la U. G. T. quant el fet de pertànyer-hi representava un sacrifici gairebé estèril per la incomprensió de la classe treballadora barcelonina, moguda per individus de dubtosa solvència moral que avui sense més títols que llur incapacitat, llurs fracassos i llur pedant i ineficaç revolucionarisme, pretenen apodera-se de la nostra organització amb la complicitat d'algun vell militant.

Esperant aquesta Comissió Executiva que en el termini més breu possible ens enviareu la vostra adhesió així com el nombre d'afiliats amb què compta la vostra entitat, quedem cordialment vostres i de la causa obrera.

El President: R. Palomas. El Secretari: Joan Sànchez Marín.

CIRCULAR NUM. 1 (exterior)

Estimats companys: Per acord de les entitats de la U. G. T., domiciliades a la Casa del Poble de Barcelona, la Federació local torna a la seva vida activa.

Aquesta Federació, creadora de la majoria de les entitats que a Barcelona mantenen els nostres principis, torna a la lluita amb més forces que mai per estimar que és un deure seu d'evitar que es prostitueixin els principis tàctics que han informat l'actuació sindical de la U. G. T.; i per evitar que la nostra organització sigui arrossegada a camins que la classe obrera de Catalunya ha abandonat, amb dolorosa experiència, per tràgics i ineficaços.

Sense cometre una deslleialtat a la classe treballadora no podem seguir als que volen que les aigües tornin riu amunt, ja que fer tal cosa seria el mateix que reconèixer que el manteniment de les tàctiques contràries a les que fins ara han predominat a Catalunya sols era un desig de manar i no pas una fonamental divergència de principis ideològics. No valia la pena, doncs, de despendre energies per crear una organització de la U. G. T. a Catalunya enfront les altres organitzacions, si, una vegada destroçades, seguíem la ruta violenta que, per ineficaç i contraproduent, combatem. Resultaria cruel i inhumà l'haver sacrificat la vida d'alguns companys. Seria covardia que per un desig haguéssim contribuït que la massa treballadora de Catalunya abandonés unes rutes que vàrem creure errònies, si després l'haviem de conduir pel mateix camí.

Aquesta Federació Local s'ha assenyalat un camí i el seguirà amb energia i constància: organitzar la classe treballadora de Catalunya dintre els principis tàctics i ideològics de la U. G. T., sense cap contacte vergonyós amb ningú. No ens preocupen possibles excomunions d'individus insolvents de les nostres organitzacions, ni aquelles que, provinents de dalt, siguin producte del desconeixement o d'informacions tendencioses sobre la realitat de la classe obrera a Catalunya. De la declaració de principis de la U. G. T. fem la nostra bandera i ben aixecada la mantindrem a Catalunya sense cap mena de claudicacions.

Fetes aquestes manifestacions, sols ens resta d'exposar-vos els acords presos per aquesta Federació Local, que són els següents:

Primer: Posar-nos a la disposició de les organitzacions de tot Catalunya per tramitar i resoldre tots els afers de caràcter sindical que els interessi en aquesta capital.

Segon: Convocar en el termini més breu possible totes les organitzacions de Catalunya amb l'objecte de crear les Federacions Regionals d'Indústria, dins els principis tàctics i ideològics de la U. G. T.

Tercer: Una vegada constituïdes les Federacions d'Indústria, convocar un Congrés de les entitats que acceptin l'organització de la U. G. T., perquè lliurement donin l'organisme més adequat a Catalunya.

No se'ns amaga la possibilitat de desautorització, però ens hem assenyalat un camí i el seguirem malgrat tots els obstacles.

En l'espera que en el més breu termini possible ens comuniqueu les vostres observacions i adhesions als nostres propòsits, quedem cordialment vostres i de la causa obrera.

El President: R. Palomas. El Secretari: Joan Sànchez Marín.

MITING

Dijous, dia 14, a les 10 del vespre, míting a la Secció de Gràcia (Montmany, 24). Hi parlaran els companys Asensi, Berenguer, Franquet, Vilella, Amat i Miret.

Formes de trajo
desde 10 pessetes
Méndez Núñez, 11, ent., 1.ª

Acadèmia de Tall i Confecció
PROFESSORA
ROSA S. DE COMORERA
Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.
Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.
" " " " 7 a 9 - 15 " "
MUNTANER, 52, 4.t 2.ª
NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebaixa de 5 ptes.

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona